

487582

Anul **II**. Numărul **1**.

20 August 1938.

Inscris în Registrul Publicațiilor
periodice la Trib. jud. Hunedoara
Secția I-a, sub Nr. 16. din 17
August 1938.

Apare la 5 și 20 ale fiecăre-i luni

Prețul **4** Lei

Un abonament anual costă 100 L.
Pentru instituții și întrepr. 500 L.

Administrația revistei :
Simeria jud. Hunedoara

INVEZIA ritmică

REVISTĂ DE CULTURĂ GENERALĂ

Vreau să fi-ți pretențioși față de noi,
Pentru'ca împreună tratând,
Să începem a lărgi „bazele posibilității.“

Proprietar și Director : FLOREA SIMION.

„INVAZIA RITMICĂ”

Rugăciune.

Răpus de greul suferinții,
Alerg Prea Sfinte l'al tău dar,
Pe care într'o zi părinții
L-au pironit sus pe „Calvar”,
Dar, tu Părinte-al biruinții
Ulita-ai răul săvârșit,
Incât s'au minunat chiar sfinții
Ce te-au văzut sus pironit.
Dar noi păcătuit-am iară
Din noi, prin noi, te-ai răstignit,
Părinte l' prin minune, fă să piară
Durerea, ce ne-a chinuit.

Nu pentru mine îndurare
Voiesc să-mi dai, și fericire ;
Ci dă Prea Sfinte, alinare
Pentru întreaga omenire

În fața faptei împlinite
Și-a fericirilor ce cresc,
La tin' cu mâinile lipite
Veni-voi să te preamăresc.

Iar de voiești o jertfă, sfinte,
Ca ruga mea să o 'mplinești,
De mine să-ți aduci aminte :
Pe mine poți să mă jertfești.
Prin jertfă din a mea durere
Părinte l' pentru întreaga omenire
Adu o caldă mângăiere
Celor lipsiți de fericire.

Ș'atunci o omenire întreagă,
Ca un Vulcan ce-aruncă lavă,
Va 'ngenunchia în praful de pe cale,
Te va mări cântându-ți : Slavă l

OLARIU SABIN.

Către cetitori și cetitoare!

Este atât în interesul nostru, cât și al Dumnea-Voastră, credem, ca dorind să vă abonați la revista „Invazia Ritmică” să o faceți aceasta, din următoarele motive;

— Găsindu-ne la începutul mișcării, pe care începem să v'o înfățișăm, cum s'ar spune suntem încă în fașe, nu dispunem, din nici un punct de vedere, de mijloace și mijlocitori, pentru a vă asigura că după apariția fiecăru-i număr, veți găsi din exemplarele apărute, la locurile Dumnea-Voastră obișnuite, de unde vă aprovizionați cu ziare și alte reviste.

Deci în primul rând aveți să vă bucurați de siguranța, că la apariția fiecăru-i număr, în care vom trata subiecte, smulse din mișcările timpului ce trăim, nu a celui pe care l'am trăit, vă vom trimite câte un exemplar, pe care l'ați abonat, prin poștă, apoi are să vă mai bucure și faptul, comodității, în felul cum vă vom servi.

Costul unui abonament anual, nu este decât Lei 100 pe care aveți să ne-o trimiteți la comandarea abonamentului.

Formalitățile de-a deveni abonat, constau din trimiterea unei cărți postale, în care ne veți cere trimiterea revistei, indicând exact adresa cu care o veți primi, iar noi după primirea costului de abonat, pe care îl puteți trimite și prin mandat postal, pe adresa din fața revistei, vom începe a vă trimite revista.

Dumnea-Voastră bucurându-vă de siguranța și comoditatea condițiilor, în care veți primi revista, iar noi de sprijinul onorabil al D-voastră, vă rugăm să ne dați concursul, abonându-vă, apoi totodată vă mai rugăm să faceți revista noastră cunoscută și cunoscuților D-voastre, cari nu o au, pentru, ca astfel se o putem introduce în toate colțurile, frumos distinse pe mândrul peisaj românesc.

DIRECȚIUNEA REVISTEI.

Cu ce scop a luat ființă și ce va publica revista „INVAZIA RITMICA“

Forma sub care, apare revista noastră, va avea menirea atât acum la început, cât și în viitor, de a se întrepune ca factor informativ, de redarea tuturor produselor momentuale, culese pe urma faptelor săvârșite în sânul mișcării și își va păstra sărbezia ei neatașabilă, oricât de greoaie iar fi fazele de strecurare.

— Se va găsi întotdeauna trează și va pronunța în orice împrejurări în culori vii naturalul.

— Va lansa publicații în subiecte cu caracter educativ și dresatoare aceluia fel de a fi, ce va corespunde timpurilor și orice alte subiecte ce privesc masa românească, bazându-se pe constatările proprii, iar în diferitele împrejurări de care va uza, va stabili normele mijlocitoare dintre doctrină și colectivitate.

— Va da toate știrile lăuntrice și referitoare scopului ce urmărește, apoi toate stările de lucruri, ce o

privesc și așa cum vor decurge fără a implica senzații exagerate, denotând că nu interesează efectul din moment, în urma unui fapt produs, ci reproducerea lui clară, servind pentru trasarea urmării.

— În general tot ce se va produce, ea va reproduce ferindu-se de-a nu reproduce produse străine, considerând că își păstrează astfel, prestigiul ce eventual l'ar obține, prin redarea interiorului său ca manifest exterior.

— Va fi focarul, care concentrează totul menționat pentru îndreptare, pe care îl va reda împreună cu creanțele ce prin ea se stabilesc, pe un ton deschis, idealului spre care tinde.

— Va acționa și chiar reacționa când este cazul, evidențând clar procesul faptelor petrecute și, astfel dovedindu-se întotdeauna expresiva unicului adevăr.

Conceptia 'n pragul pătrunderii

Pentru a putea înfățișa un început, al unui concept de vederi proprii, trebuiește să primeze un fundament, ca se să servească drept izvor de idei, a unei doctrine sarbede, în realizări; constructive și urmante.

Credința manifestată în sensul formării fundamentului, munca depusă pentru constituirea cadrului și biruința concepută în redarea urmării vibrând; produc unda tremurândă la început și doritoare, iar faptul bazic al acestora, care determină viața, nucleului, având, ca factori constituționali erele amintite, începe a trăi, imbinat armonic cu legile naturale suprazise Divine, armonizând o logică concepție de pătrundere, în felul său de-a fi bazată pe adevăr.

Sensibilul dosnic ce înglobează și constituie, tot adevărul în clar văzuta fază a lucrurilor, lansează norme ce angrenează direct, producerea dedusă, cu întreagă desfășurarea de mai târziu, combinând astfel un fel de-a fi, în naturală înfățișare, ce-și are rădăcinile adânc pătrunse în adevăr.

Era constructivă propriu zisă, cuprinde toate fazele stărilor de lucruri, născute în în timp, dela prima pulsăgie a cauzei fondale și până la inchedarea tuturor vibrațiunilor, stabilindu-se în mod natural și liber, un reflex comun, care denotă nimbului un sens și care formează începutul erei urmante. Norma comparatoare ce deschide ha'a de muncă în sensul formării, tinde spre o înăbușire de elanuri vii, ce au tendința încadrării, supunându-se mai întâi unor frământări individuale, suprimând divulgările invadante și redându-se norma ritmică, s'au mai bine spusă, invazia ritmică, recurgându-se apoi într'un auspiciu de-a place la o urmare indentică în masă.

Produsul dă loc cauzei, din care se naște efect, iar efectul la rândul-i produce o cauză, care este rezultata efectului ca urmare, bin sânul cărei-a reese o simplă mișcare, care concepută într'un clar sintezic, naște frământare și redă din nou mișcare.

Specificul iubirii ca atare, dresat pentru formarea noului cadru în adevăr dă trăinicie evidență momentului de față, iar în momentul imediat următor, stabilește trăinicia pe care o va pulsa acel moment, astfel ca în sirecurarea, din momente în momente trainice, cari vor fi evidente adevărului în timpul lor, să creem o cale, la fel trainică, iar în timpuri oportune, să manifestăm formarea de noi cadre, în sensul adevărului etern. Vederile conceptului în înțelesul unic expresiv, are un rol asumator în compoziție, iar în văzutul sintezic, este focarul care concentrează toată puterea de manifestare exterioară, prin intermediul aspirațiunilor fortificate. Imbinările aspirante momentuale, își vor găsi ecou în adevăr și toate zdruclinările ce le vor suferi din interior pentru dresare, au menirea distrugerii nenaturalului, iar cele ca produs al presiunilor exterioare, în el se vor anula, indicându-li-se sensul, ca un propus pentru trăirea timpului. Făcu-

tul inchedat este merit a naturaliza mișcările individuale, apoi a le coordona în colectivitate cu sarbeda doctrină, care este smulsă din auspiciul pulsant al timpului, normalizând un ritm, ce va avea o strecurare simțită în abizul de rezide uzate, unde se formează apoi mediurile, ce or fi redade pentru trăire, prin intermediul imbolduri or momentuale, cunoscut fiind că valurile de viață ce vor fi croite și menite pentru numitele timpuri, formează cadre izolate, zise sarbede, până la stărpirea artificiiilor dominante.

Montarea adevărului în perpetuitatea simțurilor, aduce după sine clar văzutul util, liberându-se manifestările pentru logic și natural, dar concentrând în acelaș timp, forță de precauție a unei eventuale letargii. Utilitatea clar văzătoare intră de-a dreptul în întreg sistemul înfățișării de față, încurajând execuția mișcărilor și asigurând o desfășurare neatinsă de așa zisele idei fanatice. Miezu în lansarea undelor își păstrează un ritm călăuzitor, cari îi deservesc compusul, iar pierderea lor în pustiu rezidelor acționează cu șocuri răsculătoare asupra miezului, dând o rotație perpetuă și o extragere continuă și directă din dedesubturile imboldurilor cari au cauzat mișcarea. Scurgerea momentelor din era constructivă, cu frământări dresatoare, vor parveni cu un ton de stabilire trainică, la acel răsărit de raze radiatoare, ce curg din totul cuprins în această eră, spre momente ce e vom trăi în auspiciul făcutului nostru de-a place. Latura activă a erelor, tinzând a forma o colectivitate, lansez acest strecurar, care singur își va culege elanurile, ce se vor face stăpîni de mai târziu, car: vor rămâne stabili în orice împrejurări și orice furtuni vor întâmpina, dovădindu-se că sunt purtători ai cuvântului clar și adevărat.

Și fiind că pe afirmamentul lozincei noastre, stă înfiptă ideea de colaborare colectivă semnez că;

— Vom stărpi cu desăvârșire ideea de supunere, ce a constat în Lausarea unei teorii superioară nivelului de cultură a maseilor în timpuri și vom libera manifestările logice bazate pe adevăr.

— Nu vom depăși din ritmul aspirațiunilor momentuale și vom desrădăcina cauzele vii ce au fost fixate pentru susținerea falsei idei de viață, desavantajând astfel, progresele fanatice ce se găsesc în fațane ca jostnice compromise.

— Vom elabora un sistem de coordonare clar văzător, între norma ritmică, cu întreg organismul pulsant al timpului, redându-se trăirea lui la nivelul de cultură dominant.

— Vom frânge călușe ce au încătușat libera manifestare a simțurilor și vom deschide larg această cale, fiindcă imboldul simțurilor, dă loc plăcutului, care este produsul „iubirii ca atare”.

O problemă a grupului social:

„Iubirea față de aproapele meu“.

„Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși“, ne spune sfânta Scriptură. Intru' adevăr această maximă alcătuește fundamentul de care are nevoie grupul social, căci fără de acest fundament, un grup social n'ar putea exista, ci pur și simplu și-ar periclita propria lui existență.

Dar cu durere în suflet, noi trebuie să constatăm că astăzi aceste cuvinte, pe care ni-le-a lăsat însuși Dumnezeu, creatorul omului, nu sunt luate în seamă. Numai atât, dar ne abatem complectamente dela ele, urmând un drum, o pistă greșită.

Lucrul e nespun de trist, dar poartă în sine peceta adevărului. Inșă după cum spuneam la început, fără de această conduită, se ajunge la un dezastru final, la o prăbușire în abis a grupului social. Voiu căuta dec, să arăt cauzele reale și existente astăzi, care duc spre acest lucru și în al doilea rând să găsec niște posibilități de conciliere pasnică, de remediere răului.

Analizând grupul social vedem, că indivizii din el, s'au îndepărțat cu totul de faza „homo homini socius“ adecă; de faza aceea când omul era un tovarăș, un soț al altui om, s'au mai bine zis de faza, când oamenii se iubeau unii pe alții și se ajutau reciproc. Astăzi grupul social a ajuns în faza „homo homini lupus“, adecă; faza în care omul nu mai este tovarăș cu altu, ci dușman.

Desigur îmi veți reproșa, că în ni-i un timp oameni nu s'au iubit cu adevărat și că dacă se ajutau, o făceau numai având în vedere faptul, că și ei la rândul lor, vor fi ajutați la nevoie.

Dar intr'adevăr este așa. Dar astăzi nu te mai ajută nimeni, chiar dacă se gândește că va avea nevoie de ajutorul tău. Astăzi mai repede te lovește, sau dacă te vede căzut jos, nu te ajută să te ridici, ci trece pe lângă tine, făcându-se că nu te vede. Astăzi în grupul social am ajuns la cuvintele Bibliiei din cartea „apocalipsului“ în care ni-se spune că se vor bate frații între ei, se vor omori. Părinții se vor judeca cu copiii și câte alte grozavii. Vedem deci destul de clar că am ajuns la aceste lucruri.

Da, dară cu ce-i care ne sunt apropiați, facem aceste lucruri, atunci dela sine înțeles, că nu o să putem să ne purtăm, mai bine cu altul care ne este străin. Odată ce temeliea un i case a fost stricată, Zidurile se prăbușesc și casa este distrusă. La fel va fi și cu soarta grupului social, a căru-i temelie se clatină. Inșă după cum nimic nu-i prea târziu, când vrei să pășești pe cala îndreptărilor, tot așa este cazul și cu grupul social. O revenire la starea lui veche,

accentuez la starea morală și grupul social va fi din nou în floare, iar starea lui bolnăvicioasă va dispărea. Dar noi știm că pentru a putea combate un rău, trebuie mai întâiu să e afle cauzele acestui rău. Odată cauzele aflate, se va căuta pe cât este cu puțință ca ele să fie înlăturate, pentru ca să se ajungă la un remediu sigur.

Urmând acest plan schițat în câteva cuvinte, intrăm deja în subiectul propriu zis, anume începând cu cauzele care duc la distrugerea iubirii aproapelui ci care tind spre o țință comună; di iderea membrilor grupului social.

Dacă observăm mentalitatea indivizilor, care alcătuiesc un grup social, putem arăta că două cauze ies în evidență și anume; nedreptăea și nenorocul. Individul din grup se consideră neîndreptățit atunci când nu i-se dă satisfacția pe care el o dorește, pe care o vrea, Nedreptatea i-o furnizează mai ales grupul social. Pe lângă aceasta mai este o nedreptate, care nu este atribuită grupului social, ci unei puteri supranaturale și anume: nenorocul. Vedem că și nenorocul este o nedreptate, dar care este în funcție de „ceva“ pe care oamenii îl numesc: soartă.

Vom vedea, cum aceste lucruri duc la dezastrul final al grupului, nu datorită faptului, ca așa ar trebui să fie, ci datorită nenaturalității pe care o au indivizii.

Analizând grupul social de azi, vedem că el se caracterizează mai ales prin egoism. Trăim astăzi în epoca egoismului feroce. Individul de astăzi se iubește pe sine cu ce-a mai mare pasiune, acest individ nu-i capabil să facă acte alturiste, din contra, e capabil de orice, pentru a si ajunge scopul spre care tinde. Spunând aceste lucruri mă refer la cazuri generale, că ci puțințele cazuri particulare și excepțiile nu ne interesează. Datorită egoismului, apare nedreptatea. Sunt nedrept, fiindcă sunt egoist. Vreau binele pentru mine, iar pentru semenul meu, răul. Ia'ă dece atunci când el are dreptate nu i o dau, ci îl neîndreptățesc și mai mult.

În felul acesta vedem cum grupul social își năruie propria-i temelie, prin egoismul care se ascunde în indivizii lui, căci aici totul este în funcție de parte. Dar nu am terminat cu cauzele, mai avem de lămurit luna și anume; soarta și în legătură cu ea nenoroculi. Desigur mulți se vor întreba ce-i această soartă, deoarece se vorbește foarte mult despre ea. La drept vorbind, nu putem da o definiție matematică soartei. Putem spune doar atât că soarta este o „zală“ dintru un lanț causal. Prin soartă ni-se dă o explicare suficientă, care numai ne mulțumește pe noi, nearătându-ne

cauza reală, adevărată. Din această cauză zilnic auzim oameni zicând; „Așa ia fost scris! Așa ia fost soarta”. Deci soarta ar fi ceiace-ți este scris să se întâmple. Ar fi calea pe care ființa supranaturală, a însemnat-o pentru fiecare om. Soarta însă prin nenoroc, s'au prin nedreptate, după cum am văzut, duce tot la egoism. Ca să ne lămurim, o să vă dau un exemplu, pe care am avut ocazia să-l văd eu însuși. Faptul pe care vi-l redau s'a petrecut la examenul de bacalaureat.

Intr'o serie erau amestecați elevi buni și elevi mai slabi a unui liceu. Unul dintre elevii mai buni se încurcase rău la Geografie pe când unul dintre cei slabi, dădu-se un răspuns excelent. Se mirau chiar Domnii profesori din comisie. Dar după-ce s'a terminat, am avut ocazia să-l întreb pe elevul cel bun, de ce a răspuns așa prost, la care mi-a răspuns: nenorocul domnule, n'am avut noroc. Era singurul subiect pe care nu-l știam și chiar asta mi-a venit. Ce săț i fac, dacă așa a vrut soarta.

Pe când celalalt mi-a răspuns:

Am avut un noroc fantastic, era singura lecție pe care o știam”. De aici putem vedea cum soarta, pe care o să o vedem că există numai în mentalitatea individului, duce tot la egoism. Că-ci desigur că primul elev văzându-se neîndreptățit în felul acesta, îl privea cu alți ochi pe celalalt.

Vedem deci, că am găsit cauzele răului, pe care vom căuta acum să-le cunoaștem și să-le găsim un remediu. Iată îndrumările pe care le avem de dat și care dacă vor fi urmate, iubirea față de aproapele nostru va reinvia iară.

— În primul rând trebuie ca egoismul, care există în fiecare din noi să fie omorât. În locuirea lui cu alturism va duce la ceiace urmărim. Că-ci dacă prietenul va vedea că-l iubești și-ți periclizezi viața pentru el, îți va răspunde și el cu aceleași sentimente. Unindu-ne în felul acesta sufletește și unitatea grupului social va crește și orice dușman din afară, ce va căuta să-l doboare nu va putea.

Iar odată cu dispariția egoismului, dreptatea va străluci din nou pe firmamentul înseninat al grupului. Dacă acest lucru s'a făcut, ne mai rămâne soarta. Soarta este o vorbă de prisos, ea nu are rost astăzi în viață. Prin ea ar însemna că ajungem la o stare de complectă inactivitate, că-ci ne lăsăm în voia soartei.

Nu, nu! Soartă nu există, după cum spune însuși Mântuitorul Soarta tu ți-o faci omule! Prin o voință fermă și tenace îți schimbi soarta și omori egoismul din tine. Deci în ultimă analiză vedem că am găsit, ca remediu o voință fermă și tenace. Dar nu-i deajuns, voința presupune fapte, iar fapta presupune muncă. Intr'adevăr prin fapte bune și muncă cinstită o să ajungi să-ți atragi din nou dragostea aproapelui tău, pe care o ai fost pierdut. Aproapele tău va vedea că nu te mai porți rău cu el și că munca ta e cinstită, iar câștigul ți-l'ai luat după merit. Și totuși mai lipsește ceva și anume: Credința și încrederea aproapelui în dragostea pe care tu o ai față de el. Că-ci tot degeaba este dragostea noastră, atunci când noi nu credem că ne iubim unii pe alții. În felul acesta nu vom putea să ne iubim unii pe alții și nu vom putea să ne apropiem unii de alții. Dar când ajungem să facem faptele în așa fel, că nu numai nouă să ne ajute ci și aproapelui nostru; mai bine zis grupului și când credința dragostei ce-o porți și ți-o poartă aproapele, te stăpânește, atunci starea de „homo homini socius” a reinviat, cu viața ei minunată și liniștită.

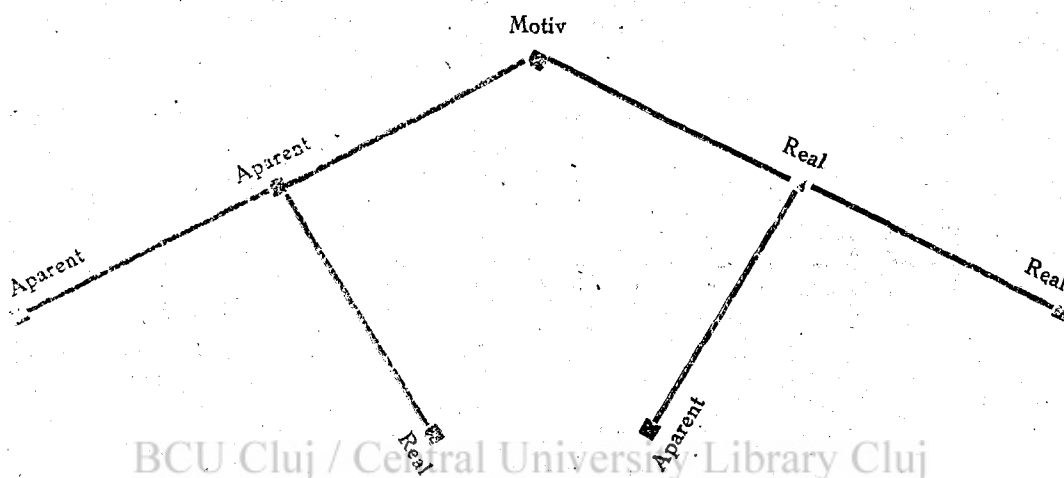
Maxima „iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși” complectată cu fapte bune, muncă cinstită și credință, stă la temelie grupului social, care nu va cădea niciodată, atâta vreme cât va exista acest raport. Grupul social clădindu-și felul de viață, pe această normă morală, va face progrese uimitoare. Și dacă grupul duce o viață bună, indivizii care-l compun, vor avea un trai liniștit și fericit. Viața i-se va părea atât de frumoasă, încât vor lăsa pe patul de moarte, urmașilor lor aceiași maximă.

OLARIU SABIN.

Motive aparente și motivele reale.

O acțiune întreprinsă într-un sens oarecare, depinde de o bună justificare a motivelor de existență. ce au cauzat determinarea susținerii sale, de care se poate face uz, numai clasându-i-le, mai întâi după

motivul invocat de ideea, ce are la bază numai adevăr. Înfașurarea definitivă a adevărului exprimat, s'a adaptat întru totul curentului actual de încadrare în colectivitatea lansării unui singur ton vibrant că ;

cum am arătat în titlu, în aparente și reale, apoi ambele se vor despica în aceleași clase cari vor forma scutul, în dosul cărui-a se va întreprinde lupta.

Imprejurările determină acțiunea de-a invoca motivul său aparent, apoi presiunile trebuiesc orbite cu cel real, iar imprejurările în deplină acțiune, va înfașura aparentul, motivului aparent și în reacțiune realul motivului aparent, apoi reacțiunea noastră la diferitele acțiuni presante o vom face cu aparentul motivului real, rămânând realul realului, s'au fundamentalul motiv a fi acela de care depinde și pe care se bazează totul, fiind dedus din justificare adevărului, care motiv va rămâne neinvocabil, prin faptul justei înfașurării sale.

Ambelor categorii de motive, le revin atribuțiuni după cazuri, înlezând domesticirea nimbului.

— Prima categorie, motivele reale, au menirea de-a apăra și menține doctrina pe latura ei hotărâtă, în momente când imprejurările ce se vor ivi, vor încerca zdrucinarea ei bazică, sub pretext de nelioială înfașurare a realității.

— A doua categorie, motivele aparente, vor menține în forma-i naturală nimbul, neadmițând complicații și confuzii.

Iar ambele categorii de motive, se vor întrepune ca factori de apărare, a mare ui drept uman, ce constă în rostirea adevărului, iar justificarea lui va rămâne

Nu fi'n seamă cin' mi-a spus,
Ci consider, ce mi-a spus.

Deci persoana este eliminată, de-ași însuși merite individuale, trebuind să-și găsească satisfacție, în munca detaliată în acest sens, care va reveni în manifestările lui, ca făcut încheșat, de a împărți mulțumire egală, pentru toate părțile vieții ale colectivității

Știind apoi că modalitățile, după cum este gravat felul nostru de-a fi, nu sunt în contradicție în prezent, nici nu caută o dictare de strecurare pe viitor, a modalităților prezente, ci vrea să-și păstreze felul de-a fi, așa după cum și-a propus și mereu gravează, iar orice adaptare, este bine venită, numai în condițiunile ce impune. Nu vrem să formăm luptători, ci păstrători, fiindcă lupta o vom da noi, de aici dela tribună.

Cuvântul auzit, nu este întrebare cine l'a rostit și de unde a venit, ci este mereu ispitit, dacă corespunde s'au nu actualităților de care uzăm, s'au intenționăm să facem uz. Sonorității pe care a produs-o gălăgia, la rostirea cuvântului, îi este poate rezervat, s'au i-se face în prezent, un nou saltar la masele de indivizi, iar incuibarea ei în sânul maselor, dă noi îmbolduri de viață viu trăită. Deci cuvântul motiv, indiferent, cum este clasat, este smuls dintr'o cauză, și contribuie la infigerea cât mai adâncă în rândul maselor, a cauzei pe care o apără și justifică.

Și în definitiv, motivarea motivelor, ce justifică determinarea mișcării, dau o agravare actualei cauze, pe a căru-i efect, îl așteptăm, demontându-l din reacțiune, la acțiunea noastră. Infățișarea efectului, depinde de motivele, cauzante ale cauzei, adică; de efectul din care s'a născut cauza, depinde infățișarea efectului pe care la produs cauza, iar plecând dela acest punct, vom stabili ca urmare un fir vibrant, ce își va justifica existența, în faptul rădăcinilor pe care i-le-am infipt

și din care își va extrage, acel ceva, ce l nutrește pentru a exista. Deci toate concentrările exterioare se vor dovedi nule, pentru că atât cauza cât și efectul, s'au efectul cât și cauza, cari au determinat nimbul, îi formează viața. Iar nimbul la într-barea; De unde ai venit? ce cauți și ce vrei? Se va justifica în fața, legilor naturale, cu această viață, pe care i-a dat-o însuși ele.

FLOREA SIMION.

REGINA.

BCU Cluj / Biblioteca Universitară Cluj
Ești o regină când apari,
Sub umbra de brad deasă,
Cu păr buclat și ochi-ți mari,
Pe aleea mea frumoasă.

Ești o regină că plutești,
În ochi-mi plini de lacrimi,
Vreau doar atât să mă iubești,
Că-ci nu am alte patimi.

Fug pe alee ziua toată,
Nici noaptea n'am astâmpăr,
Doar, doar, te văd venind odată!
Să încetez, să mai sufăr.

RANCA IOAN.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Tipografia „ARDEALUL“, Deva.